Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 30 maja 2018 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Przywileje i immunitety Unii Europejskiej – Protokół nr 7 – Artykuł 1 – Wymóg uprzedniego upoważnienia przez Trybunał lub jego brak – Fundusze strukturalne – Pomoc finansowa Unii Europejskiej – Zajęcie egzekucyjne na kwocie finansowej pomocy Unii dokonane względem organu krajowego

W sprawie C-370/16

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Tribunale di Novara (sąd rejonowy w Nowarze, Włochy) postanowieniem z dnia 21 stycznia 2016 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 4 lipca 2016 r., w postępowaniu:

Bruno Dell'Acqua

przeciwko

Eurocom Srl,

Regione Lombardia,

przy udziale:

Renata Quattrocchiego,

Antonelli Pozzoli,

Loris Lucini

Diega Chiericiego,

Nicoletty Malaraggii,

Elia Zonci,

Sonii Fusi,

Danila Cattanea,

Alberta Terranea,

Luigiego Luzziego,

* Język postępowania: włoski.

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: L. Bay Larsen (sprawozdawca), prezes izby, J. Malenovský, M. Safjan, D. Šváby i M. Vilaras, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

– w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez F. Di Mattea, avvocato dello Stato,

– w imieniu Komisji Europejskiej przez P. Arenasa oraz D. Nardiego, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 26 lipca 2017 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 1 ostatnie zdanie Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (Dz.U. 2010, C 83, s. 266, zwanego dalej „protokołem").

2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania egzekucyjnego wszczętego na wniosek Bruna Dell Aquy prowadzonego przeciwko spółce Eurocom Srl, w którym dokonano zajęcia majątku trzeciodłużnika, tj. Regione Lombardia (regionu Lombardia, Włochy).

Ramy prawne

Protokół

3 Artykuł 1 ostatnie zdanie protokołu stanowi, że „[m]ienie i aktywa Unii nie podlegają żadnym środkom przymusu administracyjnego lub sądowego bez upoważnienia Trybunału Sprawiedliwości".

Rozporządzenie nr 1083/2006

4 Artykuł 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. 2006, L 210, s. 25) przewiduje, że rozporządzenie to ustanawia ogólne zasady dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), zwanych funduszami strukturalnymi.

5 Zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia „cel konwergencja", który jest ukierunkowany na przyspieszenie konwergencji najsłabiej rozwiniętych państw członkowskich i regionów, stanowi priorytet funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności (zwanych dalej „funduszami").

6 Artykuł 9 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia stanowi:

„Fundusze zapewniają pomoc, która uzupełnia działania krajowe, w tym działania na poziomie regionalnym i lokalnym, włączając do nich priorytety Wspólnoty".

7 Zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 1083/2006 „[c]ele funduszy realizowane są w ramach ścisłej współpracy (zwanej dalej »partnerstwem«) pomiędzy Komisją a każdym państwem członkowskim".

8 Zgodnie z art. 14 ust. 1 tego rozporządzenia budżet Unii Europejskiej alokowany na fundusze jest wykonywany w ramach podziału zarządzania między państwa członkowskie i Komisję.

9 Artykuł 32 ust. 1 rozporządzenia nr 1083/2006 przewiduje, że każdy program operacyjny obejmuje okres od 1 stycznia 2007 r. do 31 grudnia 2013 r. Każdy program operacyjny jest opracowywany przez państwo członkowskie zgodnie z art. 32 ust. 2 tego rozporządzenia, a następnie przyjmowany przez Komisję zgodnie z art. 32 ust. 4 i 5.

10 Zgodnie z art. 37 ust. 1 lit. g) ppkt (iii) tego rozporządzenia programy operacyjne dla celów konwergencja oraz konkurencyjność regionalna i zatrudnienie zawierają informacje o instytucji właściwej dla otrzymywania płatności dokonywanych przez Komisję oraz o instytucji lub instytucjach odpowiedzialnych za dokonywanie płatności na rzecz beneficjentów.

11 Zgodnie z art. 61 lit. a) rozporządzenia nr 1083/2006 instytucja certyfikująca programu operacyjnego odpowiada w szczególności za opracowanie i przedłożenie Komisji poświadczonych deklaracji wydatków i wniosków o płatność.

12 Artykuł 70 ust. 1 i 2 wspomnianego rozporządzenia stanowi:

„1. Państwa członkowskie są odpowiedzialne za zapewnienie zarządzania programami operacyjnymi i ich kontrolę, w szczególności za pomocą następujących środków:

[…]

b) zapobiegania, wykrywania i korygowania nieprawidłowości oraz odzyskiwania kwot nienależnie wypłaconych wraz z odsetkami z tytułu zaległych płatności w stosownych przypadkach. Państwa członkowskie zgłaszają te nieprawidłowości Komisji i informują Komisję na bieżąco o przebiegu postępowań administracyjnych i prawnych.

2. W przypadku braku możliwości odzyskania kwot nienależnie wypłaconych beneficjentowi państwo członkowskie odpowiada za zwrot utraconych kwot do budżetu ogólnego Unii Europejskiej, jeśli zostanie stwierdzone, że straty powstały z jego winy lub w wyniku niedbalstwa z jego strony".

13 Przepisy art. 76 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1083/2006 stanowią:

„1. Komisja dokonuje płatności wkładu funduszy zgodnie ze środkami budżetowymi. Każdą płatność księguje się w ramach najwcześniej otwartego zobowiązania budżetowego odpowiedniego funduszu.

2. Płatności dokonuje się w formie płatności zaliczkowych, płatności okresowych oraz płatności salda końcowego. Płatności dokonuje się na rzecz instytucji wyznaczonej przez państwo członkowskie".

14 Artykuł 80 tego rozporządzenia stanowi:

„Państwa członkowskie upewniają się, że instytucje odpowiedzialne za dokonywanie płatności zapewniają, aby beneficjenci otrzymali pełną kwotę wkładu ze środków publicznych możliwie najszybciej i w całości. Nie potrąca się ani nie wstrzymuje żadnych kwot, ani też nie nakłada się żadnych dodatkowych opłat szczególnych lub innych opłat o równoważnym skutku, które powodowałyby zmniejszenie kwot wypłacanych beneficjentom".

15 Artykuł 93 ust. 1 i 3 wspomnianego rozporządzenia stanowi:

„1. Komisja automatycznie anuluje każdą część zobowiązania budżetowego w ramach programu operacyjnego, która nie została wykorzystana na płatność zaliczkową lub płatności okresowe, lub też w odniesieniu do której nie przesłano wniosku o płatność, zgodnie z art. 86, do dnia 31 grudnia drugiego roku następującego po roku podjęcia zobowiązania budżetowego w ramach programu, z wyjątkiem określonym w ust. 2.

[…]

3. Ta część zobowiązań, która pozostaje w dalszym ciągu otwarta na dzień 31 grudnia 2015 r., ulega automatycznemu anulowaniu, jeżeli Komisja nie otrzymała dopuszczalnego wniosku o płatność z tytułu tych zobowiązań do dnia 31 marca 2017 r.".

16 Artykuł 93 ust. 1 rozporządzenia nr 1083/2006, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 539/2010 z dnia 16 czerwca 2010 r. (Dz.U. 2010, L 158, s. 1), stanowi:

„Komisja automatycznie anuluje każdą część kwoty obliczonej zgodnie z akapitem drugim w ramach programu operacyjnego, która nie została wykorzystana na płatność zaliczkową lub płatności okresowe, lub też w odniesieniu do której nie przesłano wniosku o płatność, zgodnie z art. 86, do dnia 31 grudnia drugiego roku następującego po roku podjęcia zobowiązania budżetowego w ramach programu, z wyjątkiem określonym w ust. 2.

W celu dokonania automatycznego anulowania Komisja oblicza kwotę, dodając jedną szóstą rocznych zobowiązań budżetowych związanych z całkowitym rocznym wkładem na rok 2007 do każdego zobowiązania budżetowego na lata budżetowe 2008–2013".

Rozporządzenie nr 1303/2013

17 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. 2013, L 347, s. 320), w szczególności jego art. 26 ust. 1 stanowi:

„[Środki z EFRR, EFS, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego, objętych zakresem wspólnych ram] wdrażane są w ramach programów zgodnie z umową o partnerstwie. Każdy program obejmuje okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.".

18 Artykuł 132 ust. 1 tego rozporządzenia przewiduje:

„Z zastrzeżeniem dostępności środków z płatności zaliczkowej i płatności okresowych instytucja zarządzająca zapewnia, aby beneficjent otrzymał całkowitą należną kwotę kwalifikowalnych wydatków publicznych nie później niż 90 dni od dnia przedłożenia wniosku o płatność przez tegoż beneficjenta.

Nie potrąca się ani nie wstrzymuje żadnych kwot, ani też nie nakłada się żadnych opłat szczególnych lub innych opłat o równoważnym skutku, które powodowałyby zmniejszenie kwot należnych beneficjentom".

19 Artykuł 152 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„1. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na kontynuację ani modyfikację, w tym całkowite lub częściowe anulowanie, pomocy zatwierdzonej przez Komisję na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 […]. Niniejsze rozporządzenie […] stosuj[e] się nadal po dniu 31 grudnia 2013 r. do tej pomocy lub do danych operacji aż do ich zamknięcia. […]".

20 Artykuł 153 tego rozporządzenia przewiduje, że rozporządzenie nr 1083/2006 traci moc z dniem 1 stycznia 2014 r. „bez uszczerbku dla przepisów art. 152".

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

21 B. Dell'Acqua jest wierzycielem spółki Eurocom. W celu wykonania swych praw skarżący złożył do Tribunale di Novara (sądu w Novarze, Włochy) wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, w którym dokonano zajęcia majątku trzeciodłużnika tj. regionu Lombardia, co do którego dowodzono, że jest dłużnikiem spółki Eurocom.

22 Region Lombardia uznał okoliczność, iż jest dłużnikiem spółki Eurocom, twierdził jednak, że dług ten dotyczył kwot będących częścią funduszy strukturalnych przeznaczonych w ramach EFS na realizację konkretnych celów publicznych w zakresie rozwoju i wspierania zatrudnienia, a którymi region Lombardii może rozporządzać wyłącznie na rzecz beneficjenta końcowego, tj. spółki Eurocom. Według interpretacji regionu Lombardia kwoty te nie podlegały zajęciu zgodnie z art. 80 rozporządzenia nr 1083/2006.

23 Co się tyczy charakteru rozpatrywanych kwot, żadna ze stron w postępowaniu głównym nie zakwestionowała przed sądem odsyłającym okoliczności, że pochodziły one z funduszy strukturalnych. Mając zatem na uwadze, że sporne kwoty stanowią „środki majątkowe Wspólnoty lub w każdym razie od niej pochodzące", sąd odsyłający zastanawia się, czy w świetle art. 132 rozporządzenia nr 1303/2013, który powtarza w istocie art. 80 rozporządzenia nr 1083/2006, art. 1 zdanie ostatnie protokołu znajduje zastosowanie do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy.

24 W tej sytuacji Tribunale di Novara (sąd w Nowarze) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy uprzednie upoważnienie w rozumieniu art. 1 zdanie ostatnie protokołu […] jest konieczne, jeżeli w postępowaniu egzekucyjnym zajęcia na poczet wierzytelności środków będących w posiadaniu trzeciodłużnika zajmowane sumy nie znajdują się w posiadaniu danego organu Unii, lecz zostały już przekazane krajowym instytucjom odpowiedzialnym za dokonywanie płatności?".

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

25 Na wstępie należy stwierdzić, że postanowienie odsyłające nie precyzuje okresu finansowania, z którym należy łączyć wierzytelność spółki Eurocom względem regionu Lombardii. W związku z powyższym Trybunał zwrócił się do Republiki Włoskiej i Komisji z pytaniem mającym na celu ustalenie, czy okres, którego dotyczy postępowanie główne, wchodzi w zakres stosowania rozporządzenia nr 1083/2006 i rozporządzenia nr 1303/2013. W istocie, jak wynika z art. 32 ust. 1 rozporządzenia nr 1083/2006, ma ono zastosowanie do programów operacyjnych dotyczących okresu pomiędzy dniem 1 stycznia 2007 r. a dniem 31 grudnia 2013 r., podczas gdy rozporządzenie nr 1303/2013 dotyczy zgodnie z jego art. 26 ust. 1 okresu od 2014 r. do 2020 r.

26 W odpowiedzi Republika Włoska i Komisja wskazały, że wierzytelność będąca przedmiotem postępowania głównego była częścią regionalnego programu operacyjnego dla regionu Lombardia realizowanego w okresie od 2007 r. do 2013 r.

27 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że wspomniany program jest przedmiotem decyzji Komisji C(2007) 5465 z dnia 6 listopada 2007 r., wydanej w następstwie przedstawienia przez Republikę Włoską wniosku dotyczącego tego programu i skierowanej do tego państwa członkowskiego. Zgodnie z art. 1 tej decyzji regionalny program operacyjny dla regionu Lombardia wpisuje się w okres programowania od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

28 W związku z tym należy uznać, że rozporządzenie nr 1083/2006 znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie.

29 Ponadto Komisja zauważyła w swojej odpowiedzi, udzielonej na podstawie informacji uzyskanych od regionu Lombardia, po pierwsze, że Republika Włoska nie złożyła do Unii wniosku o współfinansowanie wierzytelności spółki Eurocom, które zostały zajęte, a po drugie, że termin na złożenie wniosku o wypłatę salda końcowego w odniesieniu do okresu programowania 2007–2013, przypadał w dniu 31 marca 2017 r., skutkiem czego wspomniane wierzytelności, nie będąc przedmiotem wniosku o współfinansowanie przez Unię, obciążały w całości budżet krajowy.

30 W tym względzie należy stwierdzić, że sąd krajowy wychodzi wyraźnie z założenia, że kwoty będące przedmiotem zajęcia w postępowaniu głównym pochodzą z EFS.

31 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału art. 267 TFUE ustanawia procedurę współpracy bezpośredniej pomiędzy Trybunałem a sądami państw członkowskich. W ramach tej procedury, opartej na wyraźnym rozdziale zadań sądów krajowych i Trybunału, dokonanie wszelkich ustaleń w przedmiocie stanu faktycznego sprawy wchodzi w zakres kompetencji sądu krajowego, do którego należy, przy uwzględnieniu okoliczności konkretnej sprawy, ocena zarówno tego, czy do wydania wyroku jest mu niezbędne uzyskanie orzeczenia prejudycjalnego, jak i znaczenia skierowanych do Trybunału pytań, podczas gdy Trybunał jest uprawniony wyłącznie do orzekania o wykładni lub ważności aktów prawa Unii w oparciu o stan faktyczny przedstawiony mu przez sąd krajowy (zob. w szczególności wyrok z dnia 25 października 2017 r., Polbud – Wykonawstwo, C-106/16, EU:C:2017:804, pkt 27).

32 To do sądu krajowego będzie należeć zatem sprawdzenie, w stosownych przypadkach, prawdziwości okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia toczącego się przed nim sporu.

33 Mając na względzie te wstępne uwagi, należy stwierdzić, że poprzez swoje pytanie sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 1 zdanie ostatnie protokołu należy interpretować w ten sposób, że uprzednie upoważnienie przez Trybunał jest konieczne, jeżeli osoba trzecia wszczyna postępowanie egzekucyjnego zajęcia wierzytelności przeciwko organowi państwa członkowskiego, mającemu zobowiązanie wobec dłużnika osoby trzeciej, będącego beneficjentem funduszy przyznanych na cele realizacji projektów współfinansowanych przez EFS.

34 W tym względzie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, przewidując, że mienie i aktywa Unii nie podlegają żadnym środkom przymusu administracyjnego lub sądowego bez upoważnienia Trybunału, art. 1 protokołu ma na celu zapobieganie negatywnym oddziaływaniom na sprawne funkcjonowanie i niezależność Unii. Z brzmienia tego artykułu wynika, że immunitet słusznie sprzeciwia się temu, by w braku upoważnienia Trybunału stosować jakiekolwiek środki przymusu względem Unii, przy czym dana instytucja nie musi powoływać się wyraźnie na art. 1 protokołu (postanowienie z dnia 29 września 2015 r., ANKO/Komisja, C-2/15 SA, niepublikowane, EU:C:2015:670, pkt 12 i przytoczone tam orzecznictwo).

35 Republika Włoska twierdzi w niniejszej sprawie, że ze względu na to, że kwoty z EFS muszą zostać przeznaczone na konkretne wydatki oraz na określony charakter zadań powierzonych w tej dziedzinie regionowi Lombardia na podstawie prawa Unii, uprzednie upoważnienie przez Trybunał jest konieczne. Państwo to twierdzi więc, że musi istnieć związek między środkami pochodzącymi z funduszy a konkretnymi wydatkami, w tym sensie, że środki muszą służyć realizacji polityki Unii i nie mogą być niewłaściwie wykorzystywane. Jednakże związek ten nie zostaje zerwany w wyniku przekazania tych środków podmiotom krajowym uznanym tym samym za instytucje zarządzające. Republika Włoska uważa bowiem, że związek pomiędzy środkami i wydatkami przestaje istnieć jedynie w następstwie pełnej realizacji celu Unii i, co za tym idzie, jedynie wówczas, gdy kwoty te wchodzą w skład majątku beneficjenta. Ponadto organy krajowe współpracowały przy wykonaniu funkcji wchodzących w zakres kompetencji organów Unii według modelu organizacji polegającego na realizacji pośredniej. Wynika stąd, że w ramach wykonywania tej działalności organy krajowe nie realizują własnych funkcji, lecz pełnią, w oparciu o swoje uprawnienia legislacyjne i administracyjne, funkcję Unii.

36 Powyższa argumentacja jest chybiona.

37 W tym względzie art. 76 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1083/2006 stanowi, że Komisja dokonuje płatności wkładu funduszy w formie płatności zaliczkowej, płatności okresowych oraz płatności salda końcowego na rzecz instytucji wyznaczonej przez państwo członkowskie. Jak wynika z art. 37 ust. 1 lit. g) ppkt (iii) tego rozporządzenia, programy operacyjne dla celów konwergencja oraz konkurencyjność regionalna i zatrudnienie zawierają postanowienia określające informacje o instytucji właściwej dla otrzymywania płatności dokonywanych przez Komisję oraz o instytucji lub instytucjach odpowiedzialnych za dokonywanie płatności na rzecz beneficjentów.

38 Zgodnie z art. 70 ust. 1 tego rozporządzenia państwa członkowskie są odpowiedzialne za zarządzanie programami operacyjnymi i ich kontrolę, w szczególności za pomocą zapobiegania, wykrywania i korygowania nieprawidłowości oraz odzyskiwania kwot nienależnie wypłaconych. W przypadku braku możliwości odzyskania kwot nienależnie wypłaconych beneficjentowi, zgodnie z art. 70 ust. 2 państwo członkowskie odpowiada za zwrot utraconych kwot do budżetu ogólnego Unii, jeśli zostanie stwierdzone, że straty powstały z jego winy lub w wyniku niedbalstwa z jego strony.

39 Tym samym płatności dokonywane przez Komisję na rzecz państw członkowskich w ramach funduszy obejmują przeniesienie aktywów z budżetu Unii do budżetów państw członkowskich.

40 W zakresie, w jakim aktywa te wychodzą z budżetu Unii i są w ten sposób udostępniane państwom członkowskim, nie mogą być one traktowane jako aktywa Unii, w rozumieniu art. 1 zdanie ostatnie protokołu. Taka wykładnia znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Trybunału, zgodnie z którym ze względu na to, że Komisja przyznała państwu członkowskiemu pomoc finansową w ramach funduszy państwo to powinno być uważane za uprawnione do przedmiotowej pomocy finansowej (zob. podobnie wyrok z dnia 10 września 2009 r., Komisja/Ente per le Ville Vesuviane i Ente per le Ville Vesuviane/Komisja, C-445/07 P i C-455/07 P, EU:C:2009:529, pkt 51).

41 Okoliczność, że środki te są przeznaczone na realizację polityki Unii, jest w tym względzie bez znaczenia.

42 W istocie, jak podniosła Komisja, zgodnie z trzema formami płatności dokonywanymi na rzecz państwa członkowskiego, przewidzianymi w rozporządzeniu nr 1083/2006 i przywołanymi w pkt 37 niniejszego wyroku, współfinansowanie z budżetu Unii ma na celu realizację całego programu operacyjnego z budżetu ogólnego państwa członkowskiego, a nie przez beneficjentów poszczególnych projektów. Kwoty przeznaczone w budżecie Unii na współfinansowanie wpisują się w ramy środków dostępnych w państwie członkowskim, które sumują się z innymi zasobami państwa członkowskiego, niezbędnymi do zapewnienia przez to państwo współfinansowania i które państwo to powinno czerpać z własnego budżetu krajowego. Ponadto, jak można wywieść z rozporządzenia nr 1083/2006, a w szczególności jego art. 93 ust. 1 i 3, państwo członkowskie może, według własnego uznania, odstąpić od wniosku o wypłatę pomocy finansowej, w szczególności z EFS.

43 I tak, z rozporządzenia nr 1083/2006 wynika, że mechanizm wsparcia finansowego, który rozporządzenie to ustanawia, nie pozwala na powstanie pewności po stronie instytucji zarządzającej lub jej wierzycieli co do tego, czy określony projekt otrzymał współfinansowanie ze środków EFS.

44 Przepisy rozporządzenia nr 1083/2006 dotyczą stosunku pomiędzy Komisją a danym państwem członkowskim, lecz nie tworzą bezpośredniego związku między kwotami wypłaconymi państwu członkowskiemu w ramach funduszu, takiego jak EFS, z jednej strony a organami, wyznaczonymi przez państwo członkowskie w celu zarządzania interwencjami finansowanymi i beneficjentami końcowymi, z drugiej strony (zob. analogicznie wyrok z dnia 10 września 2009 r., Komisja/Ente per le Ville Vesuviane i Ente per le Ville Vesuviane/Komisja, C-445/07 P i C-455/07 P, EU:C:2009:529, pkt 48).

45 Jak zauważyła w istocie rzecznik generalna w pkt 44 opinii, związek pomiędzy współfinansowaniem udostępnionym przez Unię, w ramach EFS, a realizacją określonego projektu jest zbyt pośredni, aby przyjąć, że kwoty, które są należne beneficjentom od organów państw członkowskich z tytułu realizacji tych projektów, stanowią majątek Unii, które wymagają, tym samym, w celu zapobiegania negatywnym oddziaływaniom na sprawne funkcjonowanie i niezależność Unii, ochrony przed zajęciem egzekucyjnym na podstawie art. 1 zdanie ostatnie protokołu.

46 W świetle ogółu powyższych rozważań należy odpowiedzieć na przedstawione pytanie, że art. 1 zdanie ostatnie protokołu należy interpretować w ten sposób, że uprzednie upoważnienie przez Trybunał nie jest konieczne, jeżeli osoba trzecia wszczyna postępowanie egzekucyjnego zajęcia wierzytelności przeciwko organowi państwa członkowskiego, mającemu zobowiązanie wobec dłużnika osoby trzeciej, będącego beneficjentem funduszy przyznanych na cele realizacji projektów współfinansowanych przez EFS.

W przedmiocie kosztów

47 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 1 zdanie ostatnie Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że uprzednie upoważnienie przez Trybunał nie jest konieczne, jeżeli osoba trzecia wszczyna postępowanie egzekucyjnego zajęcia wierzytelności przeciwko organowi państwa członkowskiego, mającemu zobowiązanie wobec dłużnika osoby trzeciej, będącego beneficjentem funduszy przyznanych na cele realizacji projektów współfinansowanych przez Europejski Fundusz Społeczny.

Podpisy